

MARJOLEIN VAN DER GAAG

Een dodelijk
ongeluk. Een
gruwelijke moord.
Journaliste
Maaïke ontrafelt
de schokkende
waarheid.

THRILLER

GEVAARLIJK SPEL

DE CRIME COMPAGNIE

1.

Het hartverscheurende tafereel, dat zich voor mijn ogen afspeelt, bezorgt me koude rillingen. Terwijl het kleine meisje aan de hand van een oudere vrouw naar het gat in de grond loopt, sla ik mijn lange dikke winterjas dicht om me heen. Ik probeer te slikken, maar de brok in mijn keel maakt dat onmogelijk.

In trance staar ik naar het jonge blonde kind in haar knalroze winterjack. Haar paardenstaart danst in groot contrast met de situatie vrolijk op en neer. Het kind heeft dezelfde grote groene ogen als Paul.

Paul... Ongemerkt leg ik mijn hand op mijn buik. Mijn collega Jan, die in een zwart pak naast me staat, kijkt me bezorgd aan. Ik weet dat ik er afgetobd uitzie. Mijn gezicht ziet grauw en ik heb al dagen nauwelijks iets gegeten. Geen hap wil door mijn keel. Ik ben misselijk, kotsmisselijk. Door mijn zwangerschap, maar vooral van verdriet.

Het is een grauwe dag. Typisch een dag voor een begrafenis. De wolken hangen dreigend boven de stille, vredige begraafplaats. Het is wachten tot de regen met bakken uit de hemel komt. Iedereen heeft de zwarte paraplu's, eigendom van het rouwcentrum, in de aanslag. Maar tot nu toe is het droog.

Het meisje - ik weet dat ze Jasmijn heet - gaat op haar hurken zitten. De harde, gure wind doet enkele blonde haren uit haar paardenstaart ontsnappen. Ze opent haar kleine handje en witte rozenblaadjes dwarrelen op de eikenhouten kist.

'Dag papa!'

Ze draait zich om en rent over het gras terug naar de lange, blonde vrouw, die verdoofd naar de grond staart. Pauls vrouw Marloes. Ik herken haar van het personeelsuitje van de redactie van de krant. Ook de partners waren uitgenodigd. Ik heb haar toen alleen even de hand geschud, want hoe stel je je in vredesnaam op tegenover de vrouw van je minnaar.

Aan de ene kant verwenste ik haar. Zij was degene die Pauls ring om haar vinger droeg en hij had haar een kind geschonken. Tegelijkertijd voelde ik me schuldig. Paul was haar man en die probeerde ik uit alle macht bij haar weg te kapen. Zoiets doe je een andere vrouw niet aan. Is dat geen ongeschreven regel? Het zijn mannen die liegen en bedriegen, maar wij vrouwen hebben toch een pact met elkaar gesloten? Nou, niet dus. Want als de verliefdheid je eenmaal in zijn greep heeft, is er geen houden meer aan. In liefde en oorlog is alles geoorloofd, ja toch?

Te midden van mijn collega's en Pauls familie en vrienden is er van mijn schuldgevoel weinig meer over. Iedereen bekommert zich om Marloes. Ik ben hier niemand. Pauls ouders, broers, vrienden, de naam Maaïke Landman zegt hen niets. Voor hen ben ik slechts één van Pauls collega's. We hebben onze uiterste best gedaan om onze verhouding geheim te houden. Vooral Paul vond dat nodig. Voor zover ik weet en ook nu merk is dat in ieder geval heel goed gelukt.

Er is niemand, die mij condoleert met mijn verlies. Niemand, die een arm om mij heen slaat. Mijn verdriet telt hier niet. Het bestaat voor de buitenwereld gewoonweg niet. Maar het tastbare bewijs van de liefde tussen Paul en mij groeit in mijn buik. Het is een groot geheim. Een geheim, dat ik zelfs niet met Paul heb kunnen delen.

Ik voel dat ik begin te trillen op mijn benen. Ik kan me onmogelijk langer groot houden. De tranen stromen over mijn wangen. Mijn collega Jan slaat wat onhandig een arm om me heen.

‘Gaat het een beetje? Ik wist niet dat je Paul zo goed kende.’

2.

Thuis in mijn knusse appartement, midden in de stad, kruip ik in bed. Het is pas drie uur 's middags, maar ik ben doodmoe en heb het ijskoud. Mijn dikke dekbed kan me echter ook niet opwarmen. Ik hunker naar Pauls brede, warme lijf dicht tegen me aan. Het lichaam, dat nu koud in een kist onder de grond ligt. Nooit meer zal ik zijn lieve stem horen, zal ik in zijn ogen kijken, zijn lippen op de mijne voelen of zullen we samen lachen. Nooit meer...

Weer wellen de tranen op. Wanhopig vraag ik me af hoe het verder moet met mijn leven. Of beter gezegd met ons leven. Precies zes dagen weet ik dat ik een baby verwacht. Een kindje van Paul en mij. Ik was vier dagen over tijd toen ik besloot om een zwangerschapstest te doen. Bij de drogisterij op het treinstation kocht ik op weg naar huis voor het eerst van mijn leven een test.

Zenuwachtig liep ik met de verpakking naar de kassa. De test brandde in mijn hand. Wat zouden de andere klanten in de winkel en het meisje achter de kassa niet denken? Belachelijk. Alsof op mijn voorhoofd te lezen viel dat ik mogelijk in verwachting was van een getrouwde man.

Maar de jonge caissière toonde niet de minste belangstelling voor mijn aankoop. Verveeld haalde ze het artikel langs de scanner, waarna ik afrekende en de test snel in mijn leren handtas propte. Met een rood hoofd rende ik vervolgens de winkel uit.

Thuis las ik wel drie keer de gebruiksaanwijzing voordat ik het erop waagde. Met trillende handen schoof ik de dop weer op het absorberende staafje, waarna het drie minuten wachten kon beginnen.

Ik moest mezelf dwingen niet om de tien seconden op het venstertje te kijken. Terwijl mijn hart als een bezetene tekeering, staarde ik al zittend op het aanrecht van mijn kleine keukentje naar de secondewijzer van de klok. Normaal vloog de tijd, klaagde ik altijd dat er te weinig uren in een dag en te weinig dagen in een week zaten, maar wat ik allemaal niet in deze eeuwig durende drie minuten had kunnen doen...

Toen de secondewijzer eindelijk aangaf dat ook de derde minuut voorbij was, sprong ik van het aanrecht. Ik staarde naar de test. De twee blauwe streepjes lieten niets aan duidelijkheid te wensen over. Ik was zwanger.

In mijn keukentje had ik een voorzichtig vreugdedansje gemaakt. Dit was wat ik wilde: een kind van Paul. Deze zwangerschap zou ons nog dichterbij elkaar brengen. Nu zou hij eindelijk bij Marloes weggaan en definitief voor mij kiezen. Deze liefdesbaby was het duwtje in de rug dat hij nodig had.

Toch voelde ik me nerveus. Hoe zou Paul reageren op mijn blijde nieuws? Hij wist dat ik graag kinderen wilde. Toen we op een keer na een heerlijke vrijpartij loom tegen elkaar aan lagen, spiegelde hij mij onze toekomst voor. Of in ieder geval de toekomst, waarin ik wilde geloven. Eentje met ten minste twee vrolijk rondrennende kinderen.

‘Er lijkt me niets leukers dan zo’n klein meisje met precies dezelfde sproetjes en mooie, rode krullen als haar moeder en daarnaast nog een jongetje dat natuurlijk even stoer is als zijn papa,’ vertelde Paul me met een verliefde blik in zijn ogen.

Hoe mooi zijn woorden ook klonken, de werkelijkheid was dat hij nog altijd was getrouwd met Marloes en samen met haar al een dochtertje had. De kans was groot dat hij een paar jaar geleden tegen Marloes in verliefde toestand min of meer dezelfde woorden had gebruikt. Maar die negatieve gedachte probeerde ik zo veel mogelijk te verdringen. Net als het stemmetje in mijn hoofd dat me vertelde dat Paul helemaal nog niet toe was aan een nieuw gezin. Dat hij eerst zijn verleden moest afsluiten. Maar zou hij dat zonder een baby op komst ooit doen?

Hoewel hij mij al zo vaak had gezegd dat de liefde tussen hem en Marloes over was, bleef het tot nu toe slechts bij woorden. Het was Marloes, die op feestjes naast hem stond en op zondagochtend met hem aan het ontbijt zat. Natuurlijk snapte ik ook wel dat Jasmijn de boel compliceerde, maar ook ik had mijn gevoelens. Ik kon toch niet eeuwig op hem blijven wachten.

Dat ik had besloten met de pil te stoppen, had ik hem dan ook niet verteld. Een ongelukje, zo zou ik mijn zwangerschap aan hem verkopen. Het was altijd mogelijk dat er een keer iets mis ging met de anticonceptie. En zo erg was het toch ook weer niet? Hij wilde toch een kind van me? Dat had hij zelf gezegd.

Ik had me voorgenomen het Paul meteen die avond te vertellen. Hij had aan het einde van de middag nog een interview, maar daarna zou hij naar mij toe komen. Welk excuus hij dit keer tegen Marloes had verzonnen, wist ik niet. Maar kennelijk vond ze het prima dat hij drukbezet was en koesterde ze geen argwaan.

Paul zou er rond acht uur ‘s avonds zijn. Hoewel ik niet zo’n keukenprinses ben, nam ik me voor om die avond extra mijn best te doen. Dat zou Paul gunstig stemmen. Ik besloot risotto met zalm te maken, een gerecht waar Paul dol op was, en ging in mijn keukentje aan de slag. Het koken werkte rustgevend, waardoor mijn malende gedachten enigszins tot rust kwamen. Ik kookte de risotto, roerbakte wat knoflook, uien en champignons en bakte als laatste de zalm.

Daarna liep ik naar mijn slaapkamer en glimlachte naar de twee dierbare foto’s op het kastje naast mijn bed. Eentje samen met mijn ouders en een met mijn zusje Sanne. De vrolijke foto met Sanne was vijf jaar geleden genomen in de jungle van Suriname. Sanne en ik waren allebei na een jarenlange relatie weer vrijgezel en hadden besloten samen op reis te gaan. In totaal waren we vier weken naar Curaçao, Sint Maarten en Suriname geweest. Het was een geweldige trip geworden, waarin we als zussen nog dichter naar elkaar toe waren gegroeid.

De foto met mijn ouders was nog wat ouder. Ik was net afgestudeerd aan de School voor Journalistiek en op dat heuglijke feit hieven we onze champagneglazen. Zelden heb ik mijn vader en moeder zo trots zien kijken.

Graag had ik er nog een derde lijstje naast gezet, maar Paul was daar faliekant op tegen geweest. Hij wilde absoluut geen sporen van hem bij mij

in huis. Ja, een tandenborstel en een boxershort, dat was prima. Maar een foto ging wat hem betreft veel te ver.

‘Als er nu een collega over de vloer komt of iemand anders die mij ook kent, dan hebben we een groot probleem.’

Zijn woorden deden me pijn. Hij wilde me verbergen, terwijl ik niets liever wilde dan van de daken schreeuwen dat ik van Paul hield. Wat mij betreft mocht iedereen van onze liefde weten.

Ik zuchtte. Aan die ene opmerking wilde ik al helemaal niet meer denken. Als een foto in een lijstje al een probleem was, hoe groot was het probleem in mijn buik dan wel niet? Ik balde mijn vuisten en zette mijn ongerustheid over Pauls reactie van me af. De baby was een ongelukje, prentte ik mezelf in.

‘Het was kennelijk voorbestemd. Ons kleine wondertje,’ oefende ik de tekst hardop voor de spiegel terwijl ik met mijn handen over mijn nog platte buik wreef.

Ik was onder de douche gestapt en verwelkomde de verfrissende uitwerking van het water. Nadat ik me had afgedroogd, pakte ik het blauwe linnen jurkje, dat ik speciaal voor de gelegenheid al op een stoel had klaargelegd. Het zat als gegoten en liet een flink décolleté zien. Ik stak mijn lange krullende haar op, bracht wat subtiele make-up aan - Paul hield niet van te opzichtig - en deed mijn lievelingsgeurtje op.

Weer in de woonkamer zag ik dat het al bijna acht uur was. Ik keek uit het raam van mijn appartement op de tweede etage, maar Paul was nog in geen velden of wegen te bekennen.

Ik stak alvast wat kaarsen aan en haalde een fles witte wijn tevoorschijn. Terwijl ik de fles ontkurkte, realiseerde ik me ineens dat ik helemaal geen alcohol meer mocht. Ik zuchtte. Een glas wijn kon ik nu eigenlijk wel goed gebruiken. Maar verstandig als ik was, zette ik de fles terug in de koelkast en haalde een pak yoghurt drank tevoorschijn.

‘Dat vinden baby’s vast lekker,’ grapte ik hardop tegen mezelf.

Toen Paul er om kwart over acht nog niet was, begon ik te ijsberen. Wat irritant dat hij zo laat was. Het eten was al helemaal afgekoeld. Ik had het liever vers opgediend, dan opgewarmd in de magnetron.

Ik zuchtte diep. Waar bleef hij toch? Dit was niks voor Paul. Hij was vrijwel altijd op tijd en anders belde of appte hij wel. Zou ik hem bellen? Ik besloot hem nog een kwartiertje te geven. Om halfnegen was er echter nog steeds geen teken van Paul. Geïrriteerd pakte ik de telefoon en belde zijn nummer. Vijf keer ging het toestel over.

‘Dit is de voicemail van Paul Kamp. Spreek uw bericht in na de pieptoon, dan bel ik u zo snel mogelijk terug.’

Geërgerd hing ik op en stuurde ik een appje. *Bel even terug!* Maar een reactie van Pauls kant bleef uit. Ik beet op mijn lip. Wat irritant eigenlijk dat je bij Paul nooit kon zien wanneer hij voor het laatst online was geweest. Ook van de mogelijkheid om je locatie te delen, wilde hij niets weten. Paul hechtte waarde aan zijn privacy en verafschuwde de ‘Big Brother is watching you’ samenleving.

Nadat het me ook het volgende uur niet lukte om contact met Paul te krijgen, begon ik me zorgen te maken. Er was toch niets gebeurd? Het was

slecht weer en er was ijzel voorspeld. Voor mijn ogen zag ik Pauls zwarte Volkswagen Golf al om een boom gevouwen staan. Ik schudde dat beeld snel van me af. Paul was een ervaren automobilist.

Maar ik was ook boos. Liet hij me soms zitten? Was hij gewoon thuis bij Marloes en negeerde hij mijn oproepen en appje.

De minuten kropen voorbij. Wat moest ik nu in vredesnaam doen? Om halfelf besloot ik naar bed te gaan. Maar ik wist dat ik geen oog dicht zou doen.

Met donkere kringen onder mijn ogen sleepte ik me de volgende ochtend naar de redactie van de krant. Ik had niets meer van Paul gehoord. En ik had geen idee wat dat betekende.

Twee jaar geleden was ik als verslaggeefster aan de slag gegaan op de stadsredactie. Paul was één van mijn directe collega's geweest, maar was na een paar maanden als landelijk verslaggever gaan werken.

Toen ik de doorgaans levendige redactievloer opliep, voelde ik meteen dat er iets mis was. Er heerste een grafstemming. Mijn collega's Charlotte en Joost stonden bij de koffieautomaat wezenloos in hun bekertjes te roeren. Hun gezichten stonden ernstig en aan Charlottes gezicht kon ik zien dat ze had gehuild.

'Is er iets?' hoorde ik mezelf vragen, terwijl mijn hart in mijn keel klopte. Ik zette me schrap.

'Paul is dood.'

Het waren slechts drie woorden. Drie woorden, die zonder enige inleiding werden uitgesproken, maar die mijn leven op dat moment totaal verwoestten.

Ontzet staarde ik Charlotte aan.

'Hij is gisteravond verongelukt.'

Het voelde alsof de grond onder mijn voeten wegzakte. Ik zocht houvast bij het koffiezetapparaat en hapte naar adem.

'Hoe... Wat...?' stamelde ik.

Charlotte wist alle ins en outs. Paul was met zijn auto tegen een boom geklapt.

'Nee, dat kan gewoon niet,' stamelde ik mijn eigen afschuwelijke gedachten van de avond ervoor herinnerend.

Maar het was echt waar.

'Waarschijnlijk is hij door de gladheid van de weg geraakt,' vertelde Joost gelaten. 'Voor zover bekend heeft niemand het zien gebeuren. Een buurtbewoner, die de klap hoorde, is gaan kijken en heeft meteen 112 gebeld. Maar dat had geen zin meer. Paul schijnt op slag dood te zijn geweest.'

Het ongeval was iets na zeven uur gebeurd op een stille, slecht verlichte weg in de polder. Wat Paul daar op dat moment precies deed, wist niemand.

'Volgens Barend had hij aan het einde van de middag een interview,' wist Joost.

Ja, dat wist ik ook. Barend was de chef van de nieuwsdienst.

'Maar waar of met wie, dat weet niemand,' ging Joost hoofdschuddend verder. 'Het moet daar ergens in de buurt zijn geweest, maar ik vraag me af wat voor verhaal daar in dat godvergeten oord te halen moet zijn geweest. Het is triest, heel erg triest.'

‘En echt verschrikkelijk voor zijn vrouw en dochttertje,’ verzuchtte Charlotte, bij wie opnieuw de tranen in haar ogen verschenen. ‘Je kunt je toch niet voorstellen dat op een avond ineens de politie op de stoep staat en vertelt dat je man niet meer thuis zal komen. Ik word nu al helemaal gek bij het idee. En mijn Bas zit ook iedere dag zoveel op de weg...’

Plotseling keek Charlotte me bezorgd aan.

‘Maaiké, gaat het wel?’

Ik hoorde haar stem ver weg, terwijl de wereld om me heen begon te draaien.